

Hồi thứ năm mươi một

Tiểu Hoàng đế đoán việc như thần

Gã chợt nhớ tới lúc ở nhà họ Bạch, Phong Tế Trung cùng Bạch Hàn Phong động thủ, liền tâu:

- Trong đêm tối, nô tài chỉ nhắm mắt đánh bừa. Đột nhiên thấy hấn đưa chân trái quét qua bên tay mặt, tay mặt quét sang bên trái...

Gã vừa nói vừa khoa chân vòng tay.

Vua Khang Hy vỗ tay nói:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Chính là chiêu đó.

Vì Tiểu Bảo làm bộ sững sốt hỏi:

- Thánh thượng cũng biết chiêu này ư?

Vua Khang Hy vừa cười vừa hỏi lại:

- Người có biết chiêu đó kêu bằng gì không?

Vì Tiểu Bảo biết đó là chiêu "Hoành tảo thiên quân", nhưng miệng tâu:

- Nô tài không hiểu.

Vua Khang Hy cười nói:

- Vậy trăm dạy khôn cho. Cái đó kêu bằng "Hoành tảo thiên quân".

Vì Tiểu Bảo ra chiều kinh hãi nói:

- Cái tên này nghe hay quá!

Vua Khang Hy hỏi:

- Hấn sử chiêu đó đánh người thì người đối phó thế nào?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Trong lúc hoang mang, nô tài bối rối trong lòng, xem chừng không đối phó được, chợt nhớ tới khi Thánh thượng tỷ võ với nô tài, nhớ được chiêu số tuyệt diệu mà Thánh thượng đã hất nô tài vọt qua đỉnh đầu Thánh thượng té xuống, tựa hồ chiêu "Phi vân thủ" trong Miên chương của phái Võ Đang.

Vua Khang Hy cả mừng reo lên:

- Người đã dùng võ công của trăm để phá chiêu "Hoành tảo thiên quân" của địch ư?

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Chính thế! Võ công mà nô tài học được vốn chẳng có gì cao minh. May ở chỗ Thánh thượng cùng nô tài tỷ võ lâu ngày nên những thủ pháp của Thánh thượng nô tài nhớ đến quá nửa...

Vua Khang Hy mặt rùng rợn hơn hở phán:

- Phải đó! Phải đó! Chiêu này kêu bằng Phi vân thủ hay Chiết mai thủ.

Vì Tiểu Bảo tự nhủ:

- Minh xu nịnh nhà vua nhưng phải khéo léo lắm mới được.

Gã nói tiếp:

- Nô tài học thủ pháp của Thánh thượng đã nắm được tay gã rồi, đáng tiếc là khí lực không đủ và bộ vị cũng không đúng lắm nên bị gã hất mạnh một cái, giật ra được.

Vua Khang Hy nói:

- Đáng tiếc ôi là đáng tiếc! Bây giờ trăm cho người hay là người phải nắm trúng vào chỗ giữa huyết Nội tông và huyết Ngoại quan thì bất luận gã cạy quạy thế nào cũng không thoát được.

Nhà vua nói rồi vươn tay ra nắm lấy huyết đạo ở cổ tay Vì Tiểu Bảo.

Vì Tiểu Bảo vận động kinh lực cựa cạy mấy lần mà quả nhiên không tài nào thoát ra được. Gã liền tâu:

- Thánh thượng mà chỉ dạy cho sớm thì sau này nô tài ít gặp nguy hiểm.

Vua Khang Hy cười hỏi:

- Rồi sau sao nữa?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Gã cựa thoát rồi xoay mình đến sau lưng nô tài, vung song chưởng đánh tới...

Vua Khang Hy la lên:

- "Cao sơn lưu thủy"!

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Chiêu đó kêu bằng "Cao sơn lưu thủy" ư? Lúc đó nô tài bị gã làm cho bở vía khác nào hoa rụng nước trôi. Gặp tình thế cấp bách, nô tài lại phải dùng đến chiêu số của Thánh thượng.

Vua Khang Hy cười hỏi:

- Không biết rõ! Đi đánh nhau với người ta sao ngươi không dùng công phu của sư phụ truyền dạy mà lại toàn dùng chiêu số của trẫm?

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Sư phụ dạy chiêu số là luyện theo cách từ đầu đến đuôi, nhưng khi liều mạng với người ta ngờ đâu hoàn toàn không hề dùng đến mà phải dùng những chiêu số của Thánh thượng, vì lúc đó nô tài chợt nhớ tới mới phát chiêu được.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lúc đó cườm tay địch nhân đã đánh xuống lưng nô tài, nô tài chẳng còn hồn vía nào nữa thì còn biết dùng chiêu số gì? Nô tài bèn mượn thế nhảy xô về phía trước rồi lạng sang mé hữu.

Vua Khang Hy phán:

- Đó là "Hồi phong bộ".

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Đúng thế! Nô tài tránh khỏi đòn của địch thủ liền thừa cơ rút trủy thủ ra, xoay tay đâm lại một nhát, miệng lớn tiếng la:

- Tiểu Quế Tử! Ngươi có chịu đầu hàng không?

Vua Khang Hy cười ha hả hỏi:

- Sao ngươi lại hô Tiểu Quế Tử?

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Trong lúc nguy cấp, nô tài học chiêu số của Thánh thượng thì phải học cho đầy đủ. Nguyên trước Thánh thượng xoay tay phóng chưởng đánh vào lưng nô tài, Thánh thượng đã hô lớn: "Tiểu Quế Tử! Ngươi có chịu đầu hàng không?" Nô tài không nghĩ đến mình nữa mà chỉ nhớ tới Thánh thượng lúc ra chiêu nên miệng hô như vậy. Địch nhân vừa rên lên một tiếng chứ chưa kịp hô "Xin đầu hàng!" thì đã chết nghèo rồi.

Vua Khang Hy cười rộ phán:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Trẫm xoay tay phóng chưởng như vậy gọi là "Cô vân xuất trục".

Nguyên vua Khang Hy sau khi luyện võ ra tỷ thí với Vi Tiểu Bảo chỉ ra chiêu hờ chứ không phải đánh chí mạng như đối phó với địch nhân thực sự. Bây giờ Vi Tiểu Bảo dùng chiêu số này của nhà vua để đâm chết địch nhân thì dĩ nhiên nhà vua cao hứng vô cùng.

Vua Khang Hy tự nghĩ: "Nếu mà mình ra tay thì còn tinh thâm hơn Tiểu Quế Tử gấp mười."

Vua Khang Hy lại phán:

- Tên thích khách này quả là lớn mật, nhưng võ công gã hãy còn tầm thường.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Muôn tâu Thánh thượng! Võ công bọn thích khách đó không phải là kém cỏi. Các nhân viên thị vệ trong Hoàng cung có mấy anh em bị tử thương về tay chúng. Kể ra Tiểu Quế Tử này phúc đức khá lớn, được châu hâu Thánh thượng luyện võ bấy lâu mới đánh cấp được đôi ba chiêu thức, không thì... Hà hà! Tâu Thánh thượng! Bữa nay bệ hạ đã ban ra một đạo chiếu chỉ phủ tuất cho kẻ trung thần bỏ mình vì chức vụ là tên tiểu thái giám Tiểu Quế Tử và ban cho một ngàn lạng bạc.

Vua Khang Hy cười phán:

- Ngàn lạng thì đủ thế nào được? ít ra là phải vạn lạng.

Cả hai người cùng cười khanh khách.

Vua Khang Hy lại hỏi:

- Tiểu Quế Tử! Người có biết mấy tên thích khách đó là hạng người nào không?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài không hiểu. Thánh thượng biết rõ gia số võ công của bọn chúng, chắc ngài đã đoán ra là ai rồi?

Vua Khang Hy nói:

- Trẫm vẫn chưa nắm vững. Vừa rồi người đã vạch rõ chiêu số, lại được thêm một tầng chứng minh.

Nhà vua vỗ tay một cái rồi hạ lệnh cho tên thái giám châu hâu trong Ngự thư phòng:

- Triệu Sách Ngạch Đồ và Đa Long vào đây!

Hai lão này đã chờ sẵn ở ngoài Ngự thư phòng, vừa nghe đức Hoàng đế truyền chỉ đã chạy vào sụp lạy.

Đa Long nguyên là quan Đô thống trong đạo cờ màu lam của Mãn Châu. Khi tiến quân vào quan ải, hắn đã từng lập được nhiều chiến công. Bản lãnh hắn lại không phải hạng tầm thường. Trước kia hắn bị Ngao Bái chèn ép nên gặp nhiều điều bất như ý trong chốn quan trường.

Sau Ngao Bái bị hạ, Đa Long vừa mới được vua Khang Hy thăng lên chức Ngự tiền thị vệ Đô tổng quản. Đa Long mới nhậm chức thì đột nhiên trong cung xảy ra vụ thích khách đến náo loạn. Suốt đêm hắn không sao ngủ được, trần trọc lo âu, chỉ sợ Hoàng đế cùng Thái hậu hạch tội.

Vua Khang Hy thấy Đa Long cặp mắt nổi nhiều tia đỏ liền phán hỏi:

- Những tên thích khách bắt được đã thẩm vấn chưa?

Đa Long tâu:

- Binh khí của phản tặc bỏ lại còn khắc rõ mấy chữ "Bình Tây vương phủ". Những tên phản tặc bị giết, ở lẫn áo trong cũng có tiêu ký của Bình Tây vương phủ. Những phản tặc vào cung quấy nhiễu đêm qua có đủ chứng cứ xác thực là bọn thủ hạ của Ngô Tam Quế. Dù cho không phải Ngô Tam Quế đã phái chúng hành động bạo thiên nghịch địa, nhưng y... cũng không thoát khỏi mối liên can trong vụ này.

Đức vua lại phán hỏi Sách Ngạch Đồ:

- Khanh đã điều tra chưa?

Sách Ngạch Đồ tâu:

- Binh khí cùng áo trong của phản tặc, nô tài đã tra xét. Một mặt Đa tổng quản chất cung, chúng đã thú nhận như vậy đều là sự thực.

Vua Khang Hy nói:

- Các khanh cho đem binh khí cùng áo trong của chúng vào đây để trẫm duyệt lại.

Đa Long tâu:

- Xin tuân mệnh!

Hắn biết đức Hoàng đế tuy còn nhỏ tuổi, nhưng trí tuệ rất tinh minh. Vụ này vô cùng hệ trọng, sơ sót một chút là không được. Hắn đã gói cẩn thận những tang chứng lại và sai tên thị vệ thân tín ôm đồ đứng chờ sẵn ở ngoài thư phòng.

Đa Long dứt lời liền chạy đi lấy bọc mang vào mở ra, đặt trên án rồi lùi lại mấy bước.

Nên biết nhà Mãn Thanh phải bách chiến mới thôn được thiên hạ. Những vị Hoàng đế khai quốc đều thông hiểu võ công, vốn không ỷ kỵ khí giới,

nhưng ở trong thư phòng, kẻ thân tử đưa khí giới trước mặt Hoàng đế là một việc tối kỵ. Vì thế Đa Long phải giữ gìn cẩn thận, đặt khí giới xong phải lùi ra xa ngay.

Vua Khang Hy bước lại bên án cầm đao kiếm lên coi thì thấy trên chuôi một thanh đơn đao có khắc những chữ "Đại Minh Sơn Hải quan, Tổng binh phủ".

Nhà vua mỉm cười nói:

- Cái gì đã muốn dấu tất nhiên không để lộ, cái gì đã muốn lộ là có ý hý lộng quý thân, càng khiến cho người ta khả nghi.

Đoạn ngài quay lại hỏi Sách Ngạch Đồ:

- Nếu Ngô Tam Quế phái người lên vào cung hành thích thì dĩ nhiên hần phải lo mưu tính kế sâu xa. Sao hần không dùng khí giới gì mà lại dùng đao kiếm có khắc chữ? Gia dĩ bọn chúng đường xá muôn dặm từ Vân Nam lần đến kinh thành, dọc đường sao chúng không nghĩ tới những đao kiếm này có thể bị thất lạc ở trong cung?

Sách Ngạch Đồ tâu:

- Dạ! Dạ! Chúa thượng thật là bậc thánh minh, nô tài rất lấy làm bội phục!

Vua Khang Hy quay lại hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Tiểu Quế Tử! Tên phản tặc mà ngươi hạ sát được đã thi triển chiêu số gì?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Gã thi triển chiêu "Hoành tảo thiên quân", rồi lại sử chiêu "Cao sơn lưu thủy".

Vua Khang Hy hỏi Đa Long:

- Đó là những công phu nào?

Đa Long tuy là kẻ quyền quý ở Mãn Châu, nhưng hần hiểu rất sâu rộng về võ công các nhà các phái. "Hoành tảo thiên quân", "Cao sơn lưu thủy" lại là hai chiêu số chẳng có gì đặc biệt, hần biết ngay, liền tâu:

- Dường như đó là võ công của Mộc vương phủ ở Vân Nam.

Vua Khang Hy vỗ tay nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Đa Long! Kiến văn nhà ngươi khá quảng bác đấy!

Đa Long được đức vua tán dương một câu, sung sướng bẽn lẽn cả người, nét mặt tươi lên, quỳ xuống dập đầu tâu:

- Tạ ơn Thánh thượng ban khen.

Vua Khang Hy phán:

- Các người thử nghĩ mà coi: Nếu Ngô Tam Quế phái người vào Hoàng cung hành thích thì chẳng khi nào y lại lựa chọn thời cơ vào những ngày con y còn ở Bắc Kinh. Việc phái thích khách hành động bất cứ ngày nào cũng được, y đại gì mà cho người hành động phản nghịch vào giữa buổi con đến triều kiến. Đó là một điều đáng ngờ. Ngô Tam Quế là tay dùng binh rất giỏi, mưu sự cực kỳ kín đáo. Nếu y phái nghịch tặc vào cung hành động với một nhân số ít ỏi, võ công lại tầm thường thì thành công thế nào được? Y đã biết không nắm chắc được phần nào thì chẳng bao giờ y hành động. Điểm này không hợp với tính cách Ngô Tam Quế. Đó là hai điều đáng ngờ. Sau nữa, dù cho thích khách đâm chết được trẫm thì có lợi gì cho y? Chẳng lẽ y muốn dấy quân tạo phản? Trường hợp y định tạo phản thì sao còn phái con y tới Bắc Kinh? Chẳng lẽ y cố đưa con vào đây cho người ta giết hộ hay sao? Đó là ba điều đáng ngờ.

Vi Tiểu Bảo hôm trước nghe Phương Di nói tới kế hoạch hãm hại Ngô Tam Quế, gã đã cho là tuyệt diệu. Bây giờ gã thấy nhà vua phân tích từng điểm một liền phát giác ra biết bao nhiêu chỗ sơ hở. Trong lòng gã kính phục nhà vua đến cùng cực.

Sách Ngạch Đồ tâu:

- Hoàng thượng là bậc Thánh minh, bọn vi thần kiến thức nông cạn thật không kịp được phần nào.

Vua Khang Hy lại đặt vấn đề:

- Bây giờ chúng ta lại suy xét: Trường hợp mà thích khách không phải thủ hạ của Ngô Tam Quế, vậy thì đeo binh khí phủ Bình Tây vương là có dụng ý gì? Dĩ nhiên là để hãm hại y...

Nhà vua ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ngô Tam Quế giúp nhà Đại Thanh ta bình định thiên hạ. Công lao của y cực kỳ lớn lao, vậy số người thù hận, ghen ghét y dĩ nhiên không phải là ít. Vậy đám phản tặc này do ai cầm đầu? Đó là một điểm cần phải thẩm vấn cho ra mới được.

Sách Ngạch Đồ và Đa Long đồng thanh vâng dạ.

Đa Long lại tâu:

- Nếu không được Hoàng thượng là bậc Thánh minh chỉ thị cho thì bọn nô tài làm việc một cách hồ đồ, chẳng những mắc mưu kẻ địch mà còn ghép tội oan cho người ngay.

Vua Khang Hy nhắc lại:

- Ghép tội oan cho người ngay!... Ha ha!

Sách Ngạch Đồ cùng Đa Long không thấy Hoàng đế dặn bảo gì nữa liền cúi đầu tạ ơn, lui ra.

Vua Khang Hy lại hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Tiểu Quế Tử! Người có đoán được tại sao trẫm hiểu hai chiêu "Hoành tảo thiên quân" và "Cao sơn lưu thủy" đó không?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Đó là một điều mà nô tài đang lấy làm kỳ. Xin Thánh thượng cho hay tại sao ngài lại hiểu hai chiêu đó?

Vua Khang Hy đáp:

- Sáng sớm hôm nay, trẫm đã truyền chỉ cho bọn thị vệ tới đây để hỏi chúng về tình hình chiến đấu với bọn thích khách đêm qua. Cuộc điều tra đã đem lại kết quả là một số chiêu thức võ công của Mộc vương phủ. Người thử nghĩ coi: Nhà họ Mộc vốn là một nhà đời đời làm trấn thủ ở Vân Nam. Sau khi nhà Đại Thanh ta khai sáng nghiệp rộng, triều đình phong cho Ngô Tam Quế trọng trấn tỉnh Vân Nam, trách nào Mộc gia chẳng căm hận? Huống chi vị Mộc vương gia cuối cùng là Mộc Thiên Ba lại chết về tay Ngô Tam Quế.

Nhà vua ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Trẫm lại triệu người đến biểu diễn những chiêu số lợi hại nhất của nhà họ Mộc. Trong đó có hai chiêu đáng kể là "Hoành tảo thiên quân" và "Cao sơn lưu thủy".

Vi Tiểu Bảo nói:

- Chúa thượng quả là bậc Thánh minh, đoán việc như thần.

Miệng gã nói vậy mà trong lòng không khỏi xao xuyến, tự hỏi:

- Chẳng hiểu nhà vua đã biết trong phòng mình có dấu hai cô gái của Mộc gia chưa?

Vua Khang Hy lại cười hỏi:

- Tiểu Quế Tử! Người có muốn phát tài không?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Chúa thượng không cho tiểu tử phát tài thì tiểu tử không dám phát tài. Chúa thượng bảo tiểu tử phát tài thì Tiểu Quế Tử cũng lại chẳng dám không phát.

Vua Khang Hy cười phán:

- Hay lắm! Trẫm cho người phát tài. Người hãy đem những đao kiếm cùng áo trong lột ở người thích khách ra và cả khẩu cung của thích khách đưa cho một người là người được dịp đại phát tài.

Vì Tiểu Bảo ngơ ngác một chút, gã đột nhiên tỉnh ngộ la lên:

- Đưa cho Ngô ứng Hùng.

Vua Khang Hy nói:

- Người khá thông minh đấy. Vậy người đi đi!

Vì Tiểu Bảo râu:

- Gã tiểu tử Ngô ứng Hùng chuyến này số phận cao thật! Ha ha! Tánh mạng toàn gia gã đều của Hoàng thượng ban cho.

Vua Khang Hy hỏi:

- Người định bảo gã thế nào?

Vì Tiểu Bảo râu:

- Nô tài sẽ nói với gã: Họ Ngô kia! Đức Hoàng thượng của chúng ta mắt soi muôn dặm. Cha con người ở Vân Nam làm việc, chẳng một hành động nào là ngài không hay. Các người không tạo phản Hoàng thượng đã thấy rõ. Trái lại, ha ha! Các người có hai lòng hai dạ, Hoàng thượng cũng soi thấu tâm can. Vậy cha con người biết điều thì phải khôn ngoan đối với ta.

Vua Khang Hy cười khanh khách nói:

- Người thông minh thật. Dù người không đọc sách, nói năng có điều thô lỗ, nhưng cũng hợp ý trẫm. Con mẹ nó! Cha con người biết điều thì phải ngoan ngoãn với ta. Ha ha...

Vì Tiểu Bảo nghe đức Hoàng đế học lại câu "Con mẹ nó" của mình, bất giác gã nức lòng hờn dạ, nổi lên tràng cười ha hả.

Gã ôm đao kiếm cùng mọi vật bước ra khỏi thư phòng. Đột nhiên sau lưng gã nổi cơn đau kịch liệt.

Vì Tiểu Bảo cảm thấy choáng váng lại buồn nôn, liên bụng bảo dạ:

- Mình phải đi gặp cụ điểm để xin thuốc uống rồi sẽ tỉnh.

Gã trấn tĩnh tâm thần, quay sang bảo tên thái giám ở mé tả:

- Ông bạn mang dùm ta cái này. Ta phải đến vấn an Thái hậu ở cung Từ Ninh.

Tên thái giám kia vội đáp:

- Dạ dạ!

Rồi đón lấy cái bọc của Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo đến cung Từ Ninh, liền nhờ thông báo xin vào bái kiến Thái hậu. Một lát sau, tiểu cung nữ Nhị Sơ chạy ra khẽ nói:

- Quế công công! Thái hậu đang nổi nóng. Ngài bảo không rảnh để tiếp công công. Vậy công công có việc gì sáng mai sẽ tới.

Vi Tiểu Bảo ngơ ngác trầm nghĩ:

- Sáng mai sẽ tới ư? Biết đâu cái mạng của ta còn sống được đến sáng mai không?

Đêm qua Thái hậu đã bảo gã đến cung Từ Ninh để cho thuốc uống, không ngờ bây giờ Thái hậu lại giở quẻ.

Gã xoay chuyển ý nghĩ rồi bảo Nhị Sơ:

- Tiểu muội tử! Nhờ muội muội trở vào tâu Thái hậu là Tiểu Quế Tử này không sống được đến sáng mai. Muội muội nói thêm là ta coi cái mạng không vào đâu. Có cho thuốc ta cũng chẳng uống.

Nhị Sơ sững sốt hỏi lại:

- Công công... công công bảo sao? Khi nào tiểu muội dám tâu lên Thái hậu những lời vô lễ như vậy?

Vi Tiểu Bảo cười khàn khạch đáp:

- Ta sắp chết đến nơi rồi thì vô lễ hay chẳng vô lễ ta cũng không cần nghĩ tới nữa.

Gã dứt lời liền trở gót đi về phòng mình.

Gã đón lấy cái bọc cho tên thái giám kia về rồi mới mở khoá tiến vào phòng. Gã ngồi xuống ghế mà thở hổn hển.

Mộc Kiếm Bình bần khoản cất tiếng hỏi:

- Đại ca!... Trong mình đại ca khó chịu hay sao?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Khó chịu thì có khó chịu thật, nhưng trông thấy tấm dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường của muội muội là tiểu huynh lại thấy trong mình khoan khoái ngay.

Mộc Kiếm Bình cười nói:

- Dung nhan của sư tỷ tiểu muội mới đúng là nguyệt thẹn hoa nhường. Còn trên mặt tiểu muội có hình con rùa đen trông xa như quỷ dạ xoa.

Vì Tiểu Bảo thấy cô cười cười, nói nói, lập tức tâm tình trở lại dễ chịu. Gã cười hỏi:

- Sao trên mặt muội muội lại có con rùa đen? à! Ta hiểu rồi. Hảo muội tử! Gương mặt của muội muội vừa nhẵn vừa bóng, vừa trắng vừa trong khác nào một tấm gương. Vì vậy mà có con rùa đen.

Mộc Kiếm Bình không hiểu gã nói thế là nghĩa làm sao, liền hỏi lại:

- Tại sao thế?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu muội ngủ với ai, bộ mặt cũng như tấm gương soi rõ diện mạo người bên cạnh. Vì thế mà trên mặt muội muội mới có con rùa đen.

Phương Di phì cười nói:

- ô! Người thử lại soi mặt coi.

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Ta mà soi vào thì trên bộ mặt sáng sủa của hảo muội tử lại có bóng dáng một vị đại lão gia tươi tỉnh.

Hai cô Phương, Mộc đều cười khúc khích.

Phương Di lại cười hỏi:

- Con rùa mà biến thành đại lão gia thì ra Ô quy đại lão gia hay sao?

Ba người cùng cười ô, nhưng không dám cười lớn.

Phương Di bỗng hỏi:

- Nay! Chúng ta làm thế nào để trốn thoát khỏi Hoàng cung? Người thử nghĩ dùm coi có biện pháp nào chăng?

Những ngày Vì Tiểu Bảo ở trong Hoàng cung được mọi người chiều chuộng nịnh nọt, nhưng lúc về phòng riêng lại cảm thấy cực kỳ cô độc quạnh hiu. Bỗng nhiên gã được hai cô gái nhỏ tuổi là Mộc Kiếm Bình và Phương Di kề cận, tuy lúc nào gã cũng lo âu sợ bị người ta bắt gặp thì thật nguy hiểm vô cùng! Nhưng thực sự gã không muốn buông tha hai cô rồi khỏi phòng mình. Gã liền đáp:

- Vụ này để thủng thẳng lo nghĩ phương pháp. Bây giờ hai người mình còn bị thương, chỉ ra khỏi phòng này một bước là lập tức bị người bắt liền.

Phương Di lại hỏi:

- Những bạn ta vào cung đêm qua không hiểu bao nhiêu người bỏ mạng? Bao nhiêu người bị bắt? Những người bị nạn tên là gì, người có biết không?

Vì Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không biết. Có điều nàng đã quan tâm thì rồi ta sẽ hỏi dò cho.

Phương Di khẽ nói:

- Cám ơn người.

Vì Tiểu Bảo từ ngày gặp Phương Di đến giờ, nay mới được nghe nàng nói một câu tử tế. Trong lòng gã đang lấy làm kỳ, thì Mộc Kiếm Bình nói:

- Nhất là đại ca hỏi dò xem một vị họ Lưu có bình yên thoát nạn không?

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Họ Lưu ư? Nhưng tên là gì?

Mộc Kiếm Bình đáp:

- Đó là Lưu sư ca của chúng ta. Y tên là Lưu Nhất Chu. Y... Y là ý trung nhân của sư tỷ đây... Cái đó... cái đó...

Cô chưa nói dứt câu, bỗng bật lên tiếng cười khúc khích vì Phương Di cù lét cô, không để cô nói nữa.

Vì Tiểu Bảo "ồ" lên một tiếng rồi đáp:

- Lưu Nhất Chu ư? Hừ!... Vụ này... vụ này không hay đâu...

Phương Di trong dạ bồn chồn, nàng không nhin được, vội hỏi:

- Y làm sao?

Vì Tiểu Bảo hỏi lại:

- Có phải y người cao cao, mặt mũi trắng trẻo, lối hai mươi tuổi? Y là một thanh niên diêm dúa phải không? Võ công y rất tinh thâm! Có đúng thế không?

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>